

Sygn. akt I C 1100/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Chełmie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Katarzyna Sobczyk
Protokolant:	Justyna Wójcicka

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2015 roku w Chełmie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko M. M. (1)

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. na rzecz pozwanej M. M. (1) kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1100/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 7 sierpnia 2015 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanej, której dane personalne oznaczył jako: M. M. (1) kwoty 643 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 1 kwietnia 2015 roku powód zawarł umowę cesji wierzytelności z InterRisk Towarzystwo (...), na podstawie której wszedł we wszystkie prawa i obowiązki związane z nabytymi wierzytelnościami. Cedent zawarł z pozwaną umowę OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nr OC/NW- (...) - K1-A w dniu 28 sierpnia 2012 roku. Przedmiotem umowy była odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym R. (...), o numerze rejestracyjnym (...) w okresie trwania umowy ubezpieczenia, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. W ramach zawartej umowy cedent miał zapewnić pozwanej ochronę ubezpieczeniową, a pozwany miał zapłacić cedentowi składkę. W związku z zawartą umową cedent wystawił polisę, potwierdzającą zawarcie umowy i jej warunki. Pozwany nie uiścił wymaganej składki ubezpieczeniowej OC za okres udzielonej mu ochrony ubezpieczeniowej, pomimo skierowania do niego wezwania do zapłaty należności w terminie 7 dni.

Na dochodzoną pozvem kwotę składa się zaległa rata składki ubezpieczenia OC w kwocie 476 zł i odsetki ustawowe od w/w raty składki naliczane od dnia 29 sierpnia 2012 roku do dnia 6 sierpnia 2015 roku, to jest dnia poprzedzającego wniesienie powództwa w niniejszej sprawie (pozew – k. 4- 8).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 19 sierpnia 2015 roku w sprawie I Nc 1900/15 Sąd Rejonowy w Chełmie nakazał pozwanej M. M. (1), żeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła powodowi (...) S.A. we W. kwotę 643 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 204, 50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (nakaz zapłaty – k. 33).

W ustawowym terminie pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Podniosła zarzut legitymacji biernej po stronie pozwanej. Potwierdziła, że w dniu 28 sierpnia 2012 roku dokonała zakupu pojazdu R. (...). Nr rej. (...), rok produkcji 1997 w komisie HiT M. S.. Samochód został wstawiony do komisju na podstawie umowy komisowej nr (...) zawartej pomiędzy komisantem a J. L. i A. L.. Komisant poinformował pozwaną, że zakupiony pojazd jest ubezpieczony w L. D.. W związku z tym pozwana w ciągu 30 dni od dnia zakupu, tj. 5 września 2012 roku wypowiedziała umowę ubezpieczenia określoną polisą nr (...). Umowa została rozwiązana 26 września 2012 roku. Pozwana nie posiadała wiedzy jakoby pojazd posiadał jeszcze inne ubezpieczenie. Następnie pozwana zawarła ubezpieczenie z firmą (...) S.A.

Pozwana podniosła, że roszczenie powoda nie została udowodnione, gdyż do pozwu nie została dołączona umowa ubezpieczenia, która miała zostać zawarta pomiędzy InterRisk a pozwaną w dniu 28 sierpnia 2012 roku, a jedynie dokument polisy, który nie został podpisany przez pozwaną. Ponadto z załączonej umowy cesji nie wynika, jakie wierzytelności nabył (...) S.A., bowiem w umowie nie została wskazana wierzytelność, która rzekomo miałaby przysługiwać InterRisk wobec pozwanej. Wątpliwym jest, czy (...) S.A. miała w ogóle w niniejszej sprawie legitymację czynną i czy może dochodzić roszczenia.

Pozwana wskazała również, że prawidłowe nazwisko pozwanej brzmi (...), a nie M. jak wskazano w pozwie, który to błąd znajduje się również w polisie ubezpieczeniowej (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 37 v -38).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 31 lipca 2012 roku pomiędzy komis HIT M. S. w C. a J. L. i A. L. została zawarta umowa komisowa nr (...) dotycząca samochodu marki R. (...), nr rej. (...), rok produkcji 1997 (umowa komisowa – k. 42).

W dniu 28 sierpnia 2012 roku M. M. (1) dokonała zakupu pojazdu R. (...). Nr rej. (...), rok produkcji 1997 w komisie HiT M. S. za kwotę 3.500 zł (faktura VAT nr (...) – k. 43).

W dniu 5 września 2012 roku M. M. (1) na podstawie art. 31 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) złożyła do L. D. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych określoną polisą nr (...), dotycząca pojazdu marki R. (...). Nr rej. (...) z okresem ochrony od dnia 3 września 2012 roku do dnia 2 września 2013 roku (wypowiedzenie umowy – k. 44, oświadczenie – k. 45).

Pismem z dnia 10 października 2012 roku L. D. poinformowało pozwaną o skutecznym odstąpieniu od umowy ubezpieczenia określonej polisą nr (...), ze skutkiem rozwiązania umowy na dzień 26 września 2012 roku (pismo – k. 46).

M. M. (1) zawarła umowę ubezpieczenia pojazdu marki R. (...). Nr rej. (...) z (...) S.A. na okres od dnia 22 września 2012 roku do dnia 21 września 2013 roku (polisa – k. 47).

W dniu 23 kwietnia 2014 roku M. M. (1) jako sprzedającą zawarła umowę sprzedaży samochodu marki R. (...). Nr rej. (...) z M. P. jako kupującym (umowa sprzedaży – k. 48).

W dniu 1 kwietnia 2015 roku pomiędzy (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. jako zbywcą a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. jako nabywcą została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności pieniężnych w liczbie 7 348, określonych w

§ 2 ust. 2 umowy oraz szczegółowo oznaczonych w załączniku nr 3 do umowy, będącym wykazem jednostkowych wierzytelności w formie pliku programu M. E. na płycie DVD. Zbywca oświadczył, że jest w posiadaniu dokumentacji umożliwiającej stwierdzenie istnienia i wysokość wierzytelności, którą do dokumentację zobowiązał się udostępnić lub przekazać nabywcy w wersji papierowej lub elektronicznej w określonym w umowie terminie liczącym od dnia otrzymania stosownego zapytania. W przypadku wezwania Sądu zbywca zobowiązał się do udzielenia odpowiedzi i dostarczenia niezbędnych dokumentów na dwa dni przed upływem terminu wskazanym w wezwaniu sądu (w § 2 ust. 5 i 6 oraz § 3 umowy przelewu wierzytelności – k. 12 - 18).

W dniu 29 lipca 2015 roku przez (...) S.A. V. (...), został wytworzony wydruk komputerowy, w którym zawarto dane dotyczące polisy (...) -A, w którym jako ubezpieczającego wskazano M. M. (1). Na wydruku umieszczono dane dotyczące: daty zawarcia – 28.08.2012 r., przedmiotu ubezpieczenia – (...), okresu ubezpieczenia od 28.08.2012 r. do dnia 23.08.2013r., przypis składki – 476 zł. Wskazano również, że termin płatności przypada na dzień 28.08.2012 r. (wydruk komputerowy k. 9).

W dniu 7 sierpnia 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. sporządził adresowane do M. M. (1) wezwanie do zapłaty (informację o skierowaniu sprawy do sądu), z którego wynika, że w dniu 7 sierpnia 2015 roku został złożony pozew o zapłatę kwoty 643 zł wraz z odsetkami ustawowymi (kserokopia – k. 10).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów. Odnośnie złożonych do akt sprawy wydruku komputerowego i niepoświadczonych za zgodność z oryginałem kserokopii wezwania do zapłaty, których treść została przez stronę pozwaną zakwestionowana wskazać należy, że nie są one dokumentami w rozumieniu k.p.c. i nie korzystają z przysługujących dokumentom domniemań (art. 244 k.p.c., art. 245 k.p.c.), a w związku z faktem ich zakwestionowania przez pozwanego mogą być tylko potraktowane jako rozwinięcie stanowiska powoda, a nie jako dowody potwierdzające zasadność jego żądania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Powództwo nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Słusznie podnosi pozwana, że powód nie udowodnił zasadności dochodzonego roszczenia (art. 6 k.c.).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, natomiast z art. 232 k.p.c. wynika, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powołane wyżej przepisy wskazują na dominującą obecnie w procesie cywilnym zasadę kontrydiktoryjności, zgodnie z którą strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stając się dysponentem postępowania, a Sąd orzekający jest uwolniony od odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego. Zasada ta jest umacniana w toku wprowadzania kolejnych zmian Kodeksu postępowania cywilnego (m.in. zmiana art. 5 i 321 k.p.c. z dniem 5 lutego 2005 r.).

Ciężar udowodnienia zasadności roszczenia tak co do zasady, jak i co do wysokości, zgodnie z regułą rozkładu ciężaru dowodu obciąża powoda (art. 6 k.c.), tym bardziej, że pozwana wyraźnie kwestionowała zasadność roszczenia i wszelkie twierdzenia strony powodowej.

Podstawą dochodzonego w niniejszej sprawie przez powoda roszczenia był fakt zbycia na jego rzecz na podstawie umowy przelewu wymagalnej wierzytelności pieniężnej na podstawie umowy z dnia 1 kwietnia 2015 roku, zawartej pomiędzy wierzycielem pierwotnym – (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W..

Stosownie do treści art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przy czym wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Przelew wierzytelności następuje na podstawie umowy pomiędzy wierzycielem (cedentem) a nabywcą wierzytelności (cesjonariuszem), która może być zawarta w każdej formie, jeżeli jednak

wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również – dla celów dowodowych – pismem stwierdzony (art. 511 k.c.). Dlatego dla wykazania faktu nabycia w ten sposób wierzytelności istotne było przedstawienie odpowiedniej umowy pomiędzy wierzycielem a jej nabywcą, bądź przynajmniej oświadczenia wierzyciela o dokonaniu cesji (art. 512 k.c.). Przede wszystkim należy jednak zaznaczyć, iż wierzytelność jest prawem podmiotowym, określanym jako prawo wierzyciela do zaspokojenia oznaczonego interesu przez odpowiednie zachowanie dłużnika. W przypadku wierzytelności pieniężnych uprawnieniu wierzyciela odpowiada obowiązek dłużnika spełnienia świadczenia, którego przedmiotem jest suma pieniędzy. Wierzytelności wynikają z łączących strony stosunków zobowiązaniowych. Dla prawidłowego oznaczenia wierzytelności wskazane jest określenie stron stosunku zobowiązaniowego (wierzyciela i dłużnika), świadczenia oraz przedmiotu świadczenia (por. J. Mojak. Obrót wierzytelnościami, Warszawa 2001 .s. 17).

Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie przedłożył dokumentów, z których wynikałoby, że to właśnie ta konkretna wierzytelność, która jest dochodzona niniejszym pozwem, przysługującą wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanego stanowiła przedmiot przelewu wierzytelności. Złożona została umowa przelewu wierzytelności z dnia 1 kwietnia 2015 roku, ale umowa to ma charakter ogólny, nie dołączono do niej załącznika, z którego wynikałoby jakie konkretnie wierzytelności stanowiły przedmiot przelewu, a w szczególności czy na podstawie tej właśnie umowy powód nabył od (...) S.A. V. (...) jakąkolwiek wierzytelność względem pozwanego. Na podstawie umowy przelewu z dnia 1 kwietnia 2015 roku strony te same umowy dokonały sprzedaży niezidentyfikowanych co do danych dłużników wierzytelności, natomiast konkretne wierzytelności stanowiące przedmiot umowy miały być wymienione w Załączniku do umowy, którego powód nie dołączył.

Należy podkreślić, że na wniosek pozwanej zawarty w sprzeciwie zobowiązano pełnomocnika powoda do przedłożenia załącznika do umowy cesji z dnia 1 kwietnia 2015 roku zawartej pomiędzy (...) S.A. a (...) S.A. (...) S.A. V. (...). W odpowiedzi na powyższe wezwanie w dniu 13 listopada 2015 roku (dowód nadania) profesjonalny pełnomocnik powoda, wykonujący zawód radcy prawnego złożył w tut. Sądzie pismo procesowe, do którego nie został jednak dołączony dowód nadania przesyłką poleconą ani dowód doręczenia przesyłki pod adresem pełnomocnika pozwanej, wykonującego zawód adwokata, którego dane zostały szczegółowo podane w sprzeciwie i dla którego pełnomocnictwo zostało załączone do sprzeciwu. Powyższe narusza dyspozycję art. 132 § 1 k.p.c., zgodnie z którym w toku sprawy adwokat, radca prawny, rzecznik patentowy oraz radca Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami. Do pisma procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowód jego wysłania przesyłką poleconą. Pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku.

W świetle naruszenia przepisu art. 132 k.p.c. zachodziły podstawy do zwrotu pisma z dnia 13 listopada 2015 roku, a jego treść oraz treść dołączonego do niego załącznika – płyty CD, nie powinna być brana pod uwagę.

Niezależnie nawet od powyższego treść pisma z dnia 13 listopada 2015 roku stanowiła jedynie polemikę z argumentacją zawartą w sprzeciwie i nie odnosiła się do podniesionych w sprzeciwie argumentów.

Wbrew twierdzeniom pełnomocnika powoda, na dołączonej do pisma z dnia 13 listopada 2015 roku płycie CD nie znajdował się wykaz jednostkowych wierzytelności, stanowiący załącznik do umowy cesji. Na płycie tej znajdował się jedynie plik, który został wytworzony w dniu 13 listopada 2015 roku o godzinie 11.32, a zatem w dniu sporządzenia w/ w pisma procesowego. Plik ten zawierał tabelkę sporządzoną w programie M. (...), w której w odpowiednich rubrykach wpisano dane M. M. (1) (a więc osoby o nazwisku innym niż nazwisko pozwanej). Sama data wytworzenia pliku, zbieżna z datą sporządzenia pisma z dnia 13 listopada 2015 roku, jak i sposób zapisania danych na płycie budzi wątpliwości odnośnie tego, czy stanowi ona rzeczywiście fragment załącznika do umowy cesji wierzytelności, czy też raczej plik ten został wytworzony przez bliżej nieokreśloną osobę na potrzeby niniejszego procesu. Należy zauważyć, że dane na płycie mogły zostać wytworzone i wpisane w dowolny sposób, przez dowolną osobę, tym bardziej, że według treści umowy przelewu wykaz wierzytelności miał być zapisany na płycie DVD, a nie płycie CD i miał zawierać szczegółowe dane 7 348 wierzytelności, tymczasem w treści pliku widoczna jest tabela zawierająca (...) pozycji, w

której wypełniono tylko jedną pozycję - nr (...). Powszechną praktyką stosowaną w tego typu sprawach jest natomiast przedstawianie do Sądu przez powoda załącznika do umowy cesji w postaci wykazu wierzytelności, stanowiących przedmiot przelewu w formie papierowej - odpisu dokumentu, poświadczonego za zgodność z oryginałem w trybie art. 129 § 2 k.p.c., na którym znajdują się podpisy osób uprawnionych do reprezentacji stron zawierających umowę cesji. Dodatkowo koniecznym jest wykazanie umocowania osób podpisujących umowę przelewu wierzytelności do zawarcia takiej umowy, czego powód w niniejszej sprawie również nie przedstawił.

Wystarczającym dowodem na okoliczność przeniesienia na powoda wierzytelności w wysokości wskazanej w pozwie nie jest sama kserokopia wezwania do zapłaty z dnia 7 sierpnia 2015 roku. Takie wezwanie stanowi jedynie dowód tego, że w określonym dniu dany podmiot wystawił wezwanie do zapłaty o określonej treści przeciwko określonemu w nim podmiotowi. Nie dowodzi natomiast tego, że umowa cesji wskazanej w nim wierzytelności rzeczywiście miała miejsce, ani tym bardziej tego, że wierzytelność ta istnieje. Należy ponadto zauważyć, że powód nie dołączył żadnego dowodu na to, aby wymienione wezwanie do zapłaty zostało pozwanej doręczone, lub chociażby do niej wysłane. Poza tym, powód nie przedłożył nawet oryginału wezwania z dnia 7 sierpnia 2015 roku, a jedynie niepoświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię, która nie jest dokumentem, a z uwagi na zakwestionowanie przez pozwanej okoliczności z tej kserokopii wynikających, nie ma żadnego waloru dowodowego.

Z powyższych względów już sam fakt nabycia przez powoda od (...) S.A. V. (...) wierzytelności względem M. M. (1) należy uznać za nieudowodniony, co zgodnie z regułą rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) uzasadniało oddalenie powództwa.

Niezależnie od powyższego, powód nie wykazał zasadności dochodzonego względem pozwanej roszczenia, które jak wynika z jego twierdzeń miało dotyczyć składki ubezpieczeniowej z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego nr OC/NW- (...) - K1-A, zawartej w dniu 28 sierpnia 2012 roku, a dotyczącej pojazdu mechanicznego R. (...), nr rej. (...). Powód nie przedstawił dowodów potwierdzających okoliczność, że do zawarcia umowy faktycznie doszło, co ma kluczowe znaczenie z uwagi na fakt, że pozwana wyraźnie temu zaprzeczyła. Powód nie udowodnił zatem, że zbywcy wierzytelności w ogóle przysługiwała wierzytelność objęta pozwem.

Nie można bowiem uznać, że wydruk komputerowy, nieopatrzony żadnym podpisem, jest dowodem istnienia wierzytelności i jej wysokości w sytuacji, kiedy pozwana zaprzeczyła istnieniu wierzytelności. Wydruk taki, jak wskazano już we wcześniejszej części uzasadnienia, stanowi jedynie dowód tego, że taki wydruk został sporządzony, ale w żadnym razie nie dowodzi tego, że zawarte w nim dane i informacje są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Jak słusznie, wskazał pełnomocnik pozwanej, wydruk ten nie zawiera żadnych podpisów ze strony osób działających w imieniu ubezpieczyciela, ani tym bardziej podpisu pozwanej. Nie jest on również poświadczony za zgodność z oryginałem w trybie art. 129 § 2 k.p.c. Okoliczności sporządzenia tego wydruku nie są jasne, zwłaszcza, że zawiera on inne nazwisko osoby, której ma dotyczyć ubezpieczenie niż nazwisko pozwanej.

Na wniosek pełnomocnika pozwanej, zawarty w sprzeciwie Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do przedłożenia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nr OC/NW- (...) - K1-A z dnia 28 sierpnia 2012 roku, na którym widnieje podpis strony pozwanej, które potwierdziłaby fakt zawarcia umowy ubezpieczenia – pod rygorem ujemnych skutków dowodowych. Pomimo wezwania sądu, pełnomocnik powoda nie przedłożył tego dokumentu.

Niedołączenie dokumentów, które potwierdziłyby istnienie wierzytelności wobec pozwanej, jak i dowodziłyby jej wysokości oraz cesji na rzecz powoda nie pozwala na uwzględnienie żądania pozwu. W tym miejscu należy zauważyć, że z samej treści umowy cesji wynika, że przy zawarciu tej umowy powodowi nie została przekazana jakakolwiek dokumentacja dotycząca wierzytelności, będących przedmiotem przelewu. W treści umowy Zbywca oświadczył, że jest w posiadaniu dokumentacji umożliwiającej stwierdzenie istnienia i wysokości wierzytelności, którą to dokumentację zobowiązał się udostępnić lub przekazać nabywcy w wersji papierowej lub elektronicznej w określonym w umowie terminie liczonym od dnia otrzymania stosownego zapytania. W przypadku wezwania Sądu, Zbywca zobowiązał się do udzielenia odpowiedzi i dostarczenia niezbędnych dokumentów na dwa dni przed upływem terminu wskazanym w wezwaniu sądu. Powyższe pozwala na wyprowadzenie wniosku, że sam powód nie dysponuje żadną dokumentacją,

z której mogłyby wynikać istnienie i wysokość wierzytelności w stosunku do pozwanej i dlatego nie przedłożył jej do Sądu.

Dodatkowo podkreślić należy, że argumentacja zawarta w piśmie procesowym pełnomocnika powoda z dnia 13 listopada 2015 roku jest nietrafiona i nie odnosi się w ogóle do treści zarzutów podniesionych w sprzeciwie. Na żadnym etapie postępowania pozwana nie twierdziła, że dokonała wypowiedzenia umowy ubezpieczenia zawartej z InterRisk Towarzystwem (...) w terminie przewidzianym w art. 28 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 roku (Dz. U. 03, 124, poz. 1152), a więc na jeden dzień przed upływem 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia została zawarta. Nie twierdziła również, że dokonała względem InterRisk wypowiedzenia umowy na podstawie art. 31 ust. 1 cyt. ustawy, w związku z przeniesieniem prawa własności pojazdu. Pełnomocnik powoda zdaje się nie zauważać, że pozwana konsekwentnie zaprzeczała temu, że w ogóle doszło do zawarcia umowy ubezpieczenia pomiędzy nią a wymienionym wyżej ubezpieczycielem, co samo w sobie czyni rozważania powoda w przedmiocie braku wypowiedzenia w terminie umowy bezprzedmiotowymi. Analogicznie – wbrew stanowisku pełnomocnika powoda, pozwana nie twierdziła jakoby powiadomiła InterRisk Towarzystwo (...) o fakcie sprzedaży pojazdu R. (...), nr rej (...), gdyż kwestionowała to, że z tym podmiotem wiązał ją jakikolwiek stosunek ubezpieczenia.

W sytuacji, gdy pozwana konsekwentnie zaprzeczała istnieniu jakiegokolwiek więzi zobowiązaniowej łączącej ją z powodem, to powód w pierwszej kolejności powinien udowodnić, że zawarcie umowy ubezpieczenia pomiędzy (...) Spółką Akcyjną V. (...) z siedzibą w W. (rzekomym wierzycielem pierwotnym) a M. M. (1) w ogóle miało miejsce, jak również wykazać fakt nabycia od (...) S.A. wynikającej z tej umowy wierzytelności przysługującej mu względem pozwanej. Jak już wyżej wskazano powód nie wywiązał się z tej powinności, co wobec rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) prowadziło do oddalenia powództwa (por. w analogicznej sytuacji wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 29 października 2015 roku, II Ca 576/15, Portal orzeczeń Sądu Okręgowego w Lublinie, [www.orzeczenia. \(...\) .so.gov.pl/](http://www.orzeczenia. (...) .so.gov.pl/)).

Powód nie był nawet w stanie wskazać prawidłowych danych personalnych osoby, którą pozywa, gdyż wszystkie przedstawione przez niego wydruki dotyczyły osoby o nazwisku: (...), a nie (...).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu z pkt II wyroku uzasadnia treść art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi, na jego żądanie, koszty dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Stroną przegrywającą jest powód, którego żądanie nie zostało uwzględnione lub pozwany, którego obrona okazała się nieskuteczna. Dla oceny, czy strona przegrała sprawę, obojętne jest, czy ponosi ona winę prowadzenia procesu oraz czy uległa ona co do istoty, czy tylko formalnie.

Mając na względzie przytoczone wyżej unormowanie trzeba wskazać, że przegrywający proces powód powinien zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu.

Na zasądzoną od powoda na rzecz pozwanej kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów procesu składa się opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł i 180 zł – tytułem wynagrodzenia pełnomocnika wykonującego zawód adwokata, wynikającego ze stawki przewidzianej w § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.).

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.